

© Yann Léguillenn / Barcroft Media

Hellasaga

J.K. ROWLING

Mig langar til að segja ykkur frá atburði sem nýlega átti sér stað í lífi mínu. Ég heiti Helgi og er 11 ára gamall. Ég bý í Reykjavík en nýlega bauðst mér að fara með ömmu minni og afa í ferðalag vestur á Snæfellsnes. Þau eiga hús á Rifi þar sem við fjölskyldan höfum eytt miklum tíma í. Þar þykir okkur gott að vera, sérstaklega á sumrin þegar veðrið er gott og við keyrum um allt nesið og heimsækjum hina ýmsu spennandi staði og stundum ótroðnar slóðir (að við höldum allavega). En núna er veturn og þrátt fyrir það ákváðum við að skella okkur í helgarferð í sveitina. Við ætluðum að hafa það notalegt, fara í göngur, elda góðan mat og eyða tíma saman.

Við vöknudum á laugardagsmorgni og gerðum okkur tilbúin fyrir skoðunarferð í Vatnshelli. Hann er á sunnanverðu Snæfellsnesi og því þurftum við að keyra drjúgan spotta til að komast að honum. Þegar við komum á áfangastað sáum við, okkur til mikillar furðu, að biðröð hafði myndast fyrir framan hellinn. Það þótti ansi óvenjulegt miðað við árstíma. Við léturnum það ekki stöðva okkur, dúðuðum okkur með hlýjum fótum og fórum aftast í röðina. Þar hittum við fólk úr öllum öngum heimsins, ferðalangar að skoða ævintýraeyjuna Ísland. Ég, sem 11 ára gamall strákur, gat þó ekki skilið hvað þetta fólk vildi skoða á þessu hrjúfa og kalda landi okkar – frekar vildi ég nú vera á Spáni eða í heitari löndum svona um miðjan febrúar. En nóg um það. Það sem gerðist næst er hreint út sagt ótrúlegt! Ég er ekki einu sinni viss um að þið munið trúa mér þó að ég segi ykkur frá því. En látum reyna á það!

Röðin var loksins komin að mér. Ég var orðin ískaldur og örþreyttur, en ég ætlaði sko ekki að láta þessa bið hafa verið til einskis. Ég klifraði niður bröttu þrepin sem lágu niður í hellinn. Ég hafði fengið hjálm á höfuðið og tók því niður húfuna. Á hjálminum var ljós og þannig gat ég séð í kringum mig ofan í hellinum. Það fyrsta sem ég rak augun í var að Vatnshellir var ekki eins og ég hafði ímyndað mér. Mér krossbrá þegar ég heyrði hlerann skellast aftur og allt varð hljótt. Ég kallaði á ömmu og afa en fékk ekkert svar. Hvað ætli hafi orðið um alla? Ég heyrði engin hljóð, ekki í einum einasta manni, og ég verð að viðurkenna að mér stóð ekki á sama. Ég ákvað að fikra

mig inn eftir hellinum – einhvers staðar hlaut jú fólkið að vera. Allt í einu heyrði ég fótatak. Mikið varð ég feginn – þetta hlaut að vera afi því hann fór einmitt niður á undan mér. Ég hljóp af stað, ákveðinn í að ná honum. En ég fann engan. Ég var kominn langt inn í hellinn og myrkrið umvafði mig. Ég vildi snúa við og komast út – komast í dagsbirtuna og heim í hlýjuna. Ég snéri á hæli en þá fann ég að það var gripið í öxlina á mér. Ég fann að ég fölnaði í framan og það eina sem komst að í huga mínum var að hlaupa og það hratt svo ég kæmist út úr þessum skelfilega helli. Ég heyrði fótatakið á eftir mér auka hraðann til jafns við mig og ég held svei mér þá að ég hafi aldrei verið eins hræddur á minni stuttu ævi. Mér til ómældrar gleði sá ég glitta í hellisopið. Ég gerði mig tilbúinn til að stökkva í stigann því héðan vildi ég sleppa – og það LIFANDI! Þegar ég hafði náð fótfestu í neðsta þrepið fann ég að einhver náði tökum á fætinum á mér. Guð minn góður hvað ég var hræddur. Ég snéri mér við – tilbúinn að mæta dauða mínum – þegar ég leit framan í góðlátlegt andlit. Maðurinn með andlitið var stór og mikill – hann var það stór og mikill að það fyrsta sem mér datt í hug var blanda af risa og trölli. Ég vissi samt alveg að slíkir vættir eru eingöngu til í þjóðsögum. Mikið varð ég hissa þegar risinn minn lyfti upp höndinni og ég hélt að hann myndi slá mig eða jafnvel ræna mér. Það gerðist þó ekki – því allt sem aumingjans maðurinn gerði var að rétta mér húfu og spurði: *Týndir þú húfunni þinni vinur?* Ég þreifaði á kollinum á mér og mundi þá að ég var með hjálm. Ég tók við húfunni sem ég hafði greinilega misst úr höndunum á ferð minni um hellinn. Þetta var þá ekkert skrímsli eftir allt saman.

Ég klifraði upp úr hellinum og þar hitti ég ömmu, afa og alla hina. Ég sagði þeim frá stóra en góðlega manninum sem ég hitti ofan í hellinum, en þau sögðu að enginn annar en ég hafi verið þar niðri þá stundina. Allir aðrir voru komnir upp og það fyrir löngu síðan. Hvernig það fór framhjá mér skil ég ekki enn þann dag í dag. Ég hef ekki heldur hugmynd um hver stóri maðurinn var, en ég veit að hann vildi mér ekkert illt. Hinir ýmsu vættir hafa verið tengdir við þetta fallega nes í gegnum aldirnar og mér datt helst í hug að þarna hefði einhver þeirra verið á ferð.